spoluzavinění žalobkyně, jež spatřuje v tom, že ji žalobkyně uvedla v omyl tvrzením, že má u jiného zaměstnavatele hlavní zaměstnání (§ 1304 obč. zák.). Podle § 17 svrchu uvedeného zákona stihá zaměstnavatele ohlašovací povinnost a této povinnosti učiní zaměstnavatel zadost, odevzdal-li včas přihlášku pojišťovně. Paragraf 18 cit. zák. určuje, co má přihláška obsahovati. Zaměstnanec je jen povinen udati zaměstnavateli včas okolnosti uvedené v prvním odstavci § 18 pod písm. b) a k tomu nenáleží skutečnosti, z nichž by bylo lze posouditi, zda zaměstnání pojištěncovo má ráz zaměstnání hlavního nebo vedlejšího. Jinak nemusí se zaměstnanec zúčastniti na podání přihlášky. Má-li zaměstnavatel pochybnosti o pojistné povinnosti osoby u něho zaměstnané, jest na něm, by podle třetího odstavce § 17 zákona současně s přihláškou písemně s udáním důvodů prohlásil, že popírá pojistnou povinnost přihlašované osoby (t. zv. přihláška s výhradou). V takovém případě je povinností pojišťovny, aby sama vyšetřila všechny skutkové okolnosti, z nichž lze učiniti si úsudek, zda takto přihlášená osoba na základě svého zaměstnání jest povinnému pojištění podrobena či nikoliv, a musí pak vydati výměr buď kladný, buď záporný, jejž lze napadati stranou jím dotčenou přípustným opravným prostředkem. Pochybnosti nezbavují však zaměstnavatele ohlašovací povinnosti zákonem mu uložené. Z toho je patrno, že žalovaná měla žalobkyni, byla-li u ní zaměstnána, vždy přihlásiti u příslušné pojišťovny, třebas jen s výhradou, a že tato povinnost nebyla vyloučena jakýmkoliv udáním žalobkyně, pročež taková udání, třebas byla nepravdivá, nemohla opodstatniti nepodání přihlášky a právě toto opomenutí přihlášky zakládá povinnost žalované k náhradě škody, a nelze tu proto mluviti o spoluzavinění žalobkyně.

Čís. 14371.

Přihlásí-li berní úřad k rozvrhu výtěžku za ideální polovici nemovitosti pohledávky státu na celé nemovitosti knihovně zajištěné v pořadí přednostním podle § 216 čís. 2 ex. ř. a jenom z toho důvodu se dostalo státu úhrady jeho přednostních pohledávek, na něž by se jinak v pořadí knihovním nebylo dostalo, nemůže se zadní věřitel, jenž vyšel se svou pohledávkou na prázdno, domáhati stanovení náhradní pohledávky podle § 222 ex. ř. v pořadí knihovního zajištění přednostních pohledávek státu na druhé neprodané polovici téže nemovitosti.

(Rozh. ze dne 11. května 1935, R II 224/35.)

Československý stát přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání z prodané ideální polovice nemovitosti dlužníku patřící, k hotovému zaplacení v přednostním pořadí daňovou pohledávku. Pohledávka ta byla knihovně zajištěna na celé nemovitosti. Prvý soud pohledávku tu přikázal podle přihlášky. Návrhu knihovních věřitelů na určení a vklad náhradní pohledávky podle § 222 ex. ř. v pořadí přednostních pohledávek státu na neprodané polovici téže nemovitosti nebylo vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest nerozhodno, že pohledávka státu byla knihovně zajištěna na celé nemovitosti a tedy také na její v dražbě neprodané ideální polovici. Názor dovolatelův, že by se v daném případě věcné ručení nemovitosti pro pohledávky podle zákona s přednostním pořadím změnilo v zajištění knihovní podle všeobecných norem exekučního řádu, není zákonně odůvodněn. Berní úřad nepřihlásil k rozvrhovému roku nedoplatek na dani činžovní a pozemkové, jakož i převodní poplatek v pořadí knihovním, nýbrž v pořadí přednostním podle § 216 čís. 2 ex. ř. a jenom z toho důvodu dostalo se státu úhrady přihlášené pohledávky, na niž by se jinak v pořadí knihovním nebylo dostalo. Nemůže se proto rekurent domáhati ustanovení náhradní pohledávky podle § 222 ex. ř. v pořadí knihovního zajištění pohledávky státu též na druhé, v dražbě neprodané ideální polovici téže nemovitosti. Marně poukazuje rekurent na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 251 sb. Glaser-Unger, Neue Folge, a na Komentář Neumannův k exekučnímu řádu z r. 1909—1910 (str. 654 k § 222 ex. řádu), ježto knihovní zajištění pohledávky státu na celé nemovitosti bylo v daném případě zcela bez významu pro otázku práva státu požadovati úplně uspokojení své pohledávky i jen z polovice nemovitosti v dražbě prodané. Není proto ani právního podkladu, aby v rámci onoho zástavního práva, vloženého pro pohledávku státu též na druhé neprodané polovici nemovitosti, byl vtělen náhradní nárok rekurenta jen z důvodu, že nedošel uspokojení v pořadí knihovním, ostatně předcházejícím knihovnímu pořadí pohledávky státu, z výtěžku dražby druhé polovice. Z okolnosti, že si dal stát svou pohledávku, mající přednostní pořadí k němuž při rozvrhu jest přihlížeti, také knihovně zajistiti, nemůže rekurent nic ve svůj prospěch vytěžiti, neboť věc se má tak, jako kdyby zástavní právo pro stát vůbec nebylo vtěleno.

Čís. 14372.

Zvyklost vypláceti novoročné může se utvořiti i tehdy, když bylo podle kolektivní smlouvy stanovení jeho přenecháno zaměstnavateli.

(Rozh. ze dne 11. května 1935, Rv II 78/35.)
Srov. rozhodnutí č. 10661.

Žalobce domáhal se na žalované výplaty novoročného za rok 1932, 1933 a částečně za rok 1934. Procesní soud, vycházeje z názoru, že usnesení dozorčí rady, jímž byla žalobci zastavena výplata novoročného, se stalo až na konec roku 1932, přisoudil žalobci novoročné za rok 1932, jinak žalobci žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání obou stran žalobu na výplatu novoročného zamítl vůbec. Důvody: Podle kolektivní smlouvy bylo stanovení novoročného ponecháno šéfovi, a to podle samého pojmu »novoročné« až ke konci roku. Svým pojmem rovná se pojmu »remunerace«, není části platu a nemůže býti pochyby, že jeho